

Tilesch György (1914–2003)



Ismét kihunytt egy erdészcsillag: Tilesch György erdőmérnök, a baranyai parkok rekonstruktor távozott el az élők sorából.

Tilesch György a felvidéki Turóc-

németiben (Skleno) egy tanítócsalád harmadik gyermekeként született. Mint-hogy a családfő az utódállamtól megkí-vánt hűségesküt nem volt hajlandó le-tenni, három évig tartó munka- és hely-keresés után Pécssett találtak végleges letelepedést. Elemi és középiskoláit itt végezte és 1933-ban a pécsi állami reál-iskolában letett érettségi után a pécsi tűzéreknél töltötte le önkéntesi évét.

1934-ben egyetemi tanulmányait a József Nádor Műszaki és Gazdaságtu-domány Egyetem erdőmérnöki karán kezdte, és diplomáját 1938-ban kapta meg. Ezután elhelyezkedési nehézség-ekkel küszködve 1938. júl.–nov. hóna-pokban Ferenc bajor kir. Herceg sárvá-ri uradalmában, majd 1939. december végéig a May-féle fakitermelő cégnél dolgozott; 1940. év első felében Hohen-lohe Ágost somogyszobi uradalmában beosztott erdőmérnöként, 1940 júliu-sától mint honvédségi erdőmérnök szá-zados Királyszálláson, Budapesten a HM-ben és Győrszentivánban teljesített szolgálatot. 1945 márciusától május vé-géig a kapott kiürítési parancsra Ausz-riában tartózkodott. Mint honvédségi alkalmazott nősült meg 1942-ben, csa-ládját a kiürítési parancs végrehaj-tása előtt sikerült Pécsre hoznia. 1945 júniusától december végéig a Tolna megyei Pálán földosztó mérnöként dolgozott. Ezután négy évi erdőgond-noki működés következett Gyulajon, majd 1952. év végéig a Pécsi Erdőren-dezőségeen üzemtervezési munkát vé-gez. 1953-ban az erdészettől az útjai el-válnak. 1956. év közepéig a Pécsi Ter-vező Iroda dolgozója; ettől kezdve 1961-ig a Baranya megyei Földmérő Munkaközösség vezetője; 1961–1969-ig bezáróan a Tanácsai Tervező Vállalat szakosztályvezetője; 1970–1974. évi nyug-díjazásáig a Pécsi Építés Gazdasági Terve-zési Intézet tudományos munkatársa.

Íme egy erdész élete, aki a szakmán kívül is bebizonyította az erdészeti egye-temi oktatás magas színvonalát és becsü-letet szerzett az erdész diplomának.

Nyugdíjazása után szíve szerinti munkáját végezhetette, amidőn a Baranya megyei parkok rekonstrukció-jával foglalkozhatott. Ezzel fiatalkori ál-ma valósulhatott meg. Összesen hu-szonöt, a háború után tönkretett park újjáéledését segítette elő. Az ezekkel kapcsolatos munkarészeket a pécsi le-véltár őrzi.

Egy széles látókörrű, segítőkész, mé-lyen vallásos kollégától búcsúztunk.

Dr. Kollwentz Ödön

Jakabffy Ernő (1928–2003)



Nem egészen egy hónappal teme-tése előtt így bú-csúzott: Találko-zunk június 26-án két órakor, mondotta, majd még egy utolsó pillantást vetett az Egyesület

Könyvtárának adományozott trófeáira, melyeket sajátkezűleg helyezett el a fa-lakon, és lassú léptekkel indult el a fák alatt a kijárat felé.

Csak később, amikor búcsúlevelét megkaptuk, tudtuk meg, hogy komoly beteg volt. Csak később, a temetőben tud-tuk meg, hogy a találkozóra való invitálás lényegében a temetési búcsúszertartás időpontját jelentette. „Virágot, koszorút ne hozzatok, részvétnyilvánítást ne küldjete-k – helyette köszönettel veszünk 'megváltást' a rászoruló, öreg erdészek számára.”

Kérlek, kedves Olvasó, tedd le egy pár percig az újságod, és gondolkozz el azon, hogy mit miért tett Jakabffy Ernő kol-légánk... Minderre kevesen lennénk képesek... s ne ítéljük el holmi moralitást emlegetve, mert mint búcsúztató papja idézte a Szentírást: „az vesse rá az első kö-vet, aki bűn nélkül való.”

De ki is volt ez az Ember?

Székelyföldön kismemesi családból szü-letett. Gyergyószentmiklós után a kolozsvá-ri piaristák középiskolájában szívta magába a tudást, de a végbizonyítványt Debrecen-ben vette át. 1941–1945-ben a pécsi Hadap-ródiskola növendéke, majd amerikai hadi-fogság. Itthon nem engedik a hadseregnél szolgálni. Fizikai munkás, elutasított egyete-mi felvételik után eljött 1956. Sebesültszállí-tó a Péterffy J. utcai Kórházban. Ausztria, Svédország menekülésének útvonala, ahol elvégzi az Erdőmérnöki Főiskolát. 1970-ben sikerrel védi meg kisdoktori értekezé-sét. 1993-ban „Szorgalommal és Becsülettel

a Hazáért” elismeréssel ment Svédország-ban nyugdíjba. (Milyen szép kitüntetés!!!)

Aktív tevékenységet folytat élete során a svédországi magyarok társadalmi életé-ben. A Svédországi Magyarok Országos Szövetsége örökös tiszteletbeli elnöke.

1988-ban felvették a Vitézi Rend Nem-zetvédelmi Tagozatába, ahol kitüntették a Vitézi Rend Jubileumi Emlékkereszttel. 1991-ben átveszi a Magyar Köztársaság Csillagrendje kitüntetését. Még ez év őszén a „Magyar Köztársaság Tisztikeresztje” el-ismerésben részesül.

1992-ben a Magyarok Világszövetségé-nek alelnökévé választják.

Ember volt, Vitéz!

Isten Veled!

Pápai Gábor

Retkes M. László (1915–2003)



Született 1915-ben Tószegen, vasutas csalá-dban. Erdész képe-sítését Esztergom-ban szerezte.

Erdészeti pálya-futását 1934. már-cius 1-én gyakor-nokként kezdte.

Szolgált Nagykőrösön, a Bustyaházi Erdőgazgatóságon. Az 1941–42. években a székelyföldi Görgényszentimrén, ahol az erdészképző szakiskola szolgálatveze-tője és oktatója volt. Dolgozott erdész se-gédtiszt, üzemtiszt, erdőgondnoki, szakelőadói és csoportvezetői munkakö-rökben. 1952-től a Kecskeméti Erdőgaz-daságnál, tagja volt a MEDOSZ Országos és Megyei Elnökségének. A Hazafias Népfront Megyei Elnökségének.

Munkássága alatt elévülhetetlen érde-meket szerzett új erdők telepítésében, erdőállományok szakszerű kezelésében, az alföldi erdők tűzvédelmében, terme-lések és szállítások szervezésében.

Szorgalommal és hozzáértéssel ve-zette és irányította a rábízott ágazato-kat. Szerette, óvta és védte az erdőt.

41 éves erdészeti szolgálat után közel harminc év nyugdíjas élettel ajándékozta meg a sors. Sajnos utolsó éveiben kora és betegsége már lakáshoz, majd ágyhoz kötötték. Nyugdíjas találkozókra volt munkatársainak mindvégig meleg hangú üzeneteket küldött szép szállás betűivel. Nyolcvannyolc évesen távozott közülünk.

Emlékét őrzik kollégái és a kiskunsá-gi erdők.

Szeverényi István